"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ସଙ୍ଗ ଦୋଷରୁ ମୁକ୍ତ ରହି ପାଠପଢା ଉପରେ ପୁରା ପୁରା ଧ୍ୟାନ ଦିଅ, ତେବେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ତୋଫାନ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ମାୟାକୁ କେବେ ବି ଦୋଷି କର ନାହିଁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** କେଉଁ ଗୋଟିଏ କଥାକୁ ସର୍ବଦା ଧ୍ୟାନରେ ରଖିଲେ ତୁମର ବେଡା ଅର୍ଥାତ୍ ନୌକା ପାରି ହୋଇଯିବ?

ଉତ୍ତର**:-** "ବାବା ଆପଣଙ୍କର ଯାହା ଆଦେଶ," ଏହିଭଳି ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କ ହୁକୁମ ଅର୍ଥାତ୍ ଆଦେଶ ଅନୁସାରେ ଚାଲୁଥାଅ ତେବେ ତୁମର ବେଡା ପାରି ହୋଇଯିବ । ହୁକୁମ ଅନୁସାରେ ଚାଲୁଥିବା ପିଲାମାନେ ମାୟାର ଆକ୍ରମଣରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଯା'ନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ଖୋଲିଯାଏ, ଅପାର ଖୁସିର ଅନୁଭବ କରନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଦ୍□ାରା କୌଣସି ଓଲଟା କର୍ମ ହୋଇ ନ ଥାଏ ।

ଗୀତ**:-** ତୁହ୍ମେ ପାକେ ହମନେ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ସମସ୍ତ ସେଣ୍ଟରର ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ । ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ, ବେହଦର ପିତାଙ୍କଠାରୁ ପୁନର୍ବାର ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବ ଭଳି ଆମେ ବିଶ୍□ର ରାଜତ୍□ ନେବାକୁ ଯାଉଛୁ ଏବଂ ଏହିଭଳି କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଆମେ ରାଜତ୍□ ନେଇ ଆସିଛୁ । ରାଜତ୍□ ନେଉଛୁ ପୁଣି ହରାଇ ଦେଉଛୁ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି, ଏବେ ଆମେ ବେହଦ ବାବାଙ୍କର କୋଳକୁ ଆସିଛୁ । ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛୁ । ଏହା ସତ୍ୟ ଅଟେ । ଘରେ ବସି ଆମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ । ବେହଦର ପିତାଙ୍କଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବା ପାଇଁ ପାଠପଢା ଚାଲିଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ପତିତ-ପାବନ, ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା ଶିବବାବା ହିଁ ଆମର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସଦଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କଠାରୁ ଆମେ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ, ତେଣୁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବା ପାଇଁ କେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଦରକାର । ଅଜ୍ଞାନ କାଳରେ ମଧ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ସ୍କୁଲରେ ପାଠ ପଢୁଥିଲେ ସେତେବେଳେ ନିଜର ପାଠପଢା ଅନୁସାରେ କ୍ରମାନୁସାରେ ନମ୍ବର ରଖି ପାସ୍ ହେଉଥିଲେ । ସେଠାରେ ତ କେହି ଏଭଳି କୁହନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ମାୟା ଆମକୁ ବିଘ୍ନ ପକାଉଛି ବା ତୋଫାନ ଆସୁଛି । ଠିକ୍ ଭାବରେ ପାଠ ପଢି ନ ଥା'ନ୍ତି ବା ଖରାପ ସଂଗରେ ପଡିଯାଇଥା'ନ୍ତି ଅଥବା ଖେଳ କୁଦରେ ଲାଗିଯାଇଥା'ନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ପାଠପଢି ନଥାନ୍ତି ଯାହାଦ୍□ାରା ଫେଲ୍ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ମାୟାର ତୋଫାନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଚାଲିଚଳନ ଠିକ୍ ନ ଥିଲେ ଶିକ୍ଷକମାନେ ସାର୍ଟିଫିକେଟ୍ ଦେଇଥା'ନ୍ତି ଯେ, ଏହାଙ୍କର ଚରିତ୍ର ଖରାପ ଅଟେ । କୁସଂଗରେ ପଡି ଖରାପ ହୋଇଯାଇଛି, ଏଥିରେ ମାୟା ରାବଣକୁ ଦୋଷୀ କରିବାର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ବଡ ବଡ ଭଲ ଧନବାନ ଲୋକମାନଙ୍କର ପିଲାମାନେ କେହି ତ ଭଲ ପାଠ ପଢି ଆଗକୁ ବଢିଯାଆନ୍ତି, ଆଉ କେହି ତ ମଦ ପିଇବାରେ ଲାଗିପଡନ୍ତି । ଯଦି ଖରାପ ଦିଗକୁ ଗତି କରନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ପିତା କହିଥା'ନ୍ତି ଯେ କୁପୁତ୍ର ହୋଇଗଲା । ସେହି ପାଠପଢାରେ ତ ବହୁତ ବିଷୟ ଥାଏ । ଏହା ତ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର ପାଠପଢା । ସେଠାରେ ମନୁଷ୍ୟ ପାଠ ପଢାଇଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ, ଆମକୁ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଯଦି ଆମେ ଭଲ ଭାବରେ ପଢିବା ତେବେ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରିବା । ପିଲାମାନେ ତ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କେହି ତ ସଂଗଦୋଷରେ ପଡି ପାଠପଢି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହାକୁ ମାୟାର ତୋଫାନ କାହିଁକି କୁହାଯିବ? ସଂଗଦୋଷରେ ପଡି ଯଦି କେହି ପାଠ ନ ପଢନ୍ତି ତେବେ ସେଥିରେ ମାୟା ବା ଶିକ୍ଷକ ବା ପିତା କ'ଣ କରିପାରିବେ । ପାଠ ନ ପଢିବାରୁ ନିଜର ଲୌକିକ ଘରକୁ ଚାଲିଗଲେ । କିନ୍ତୁ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ପ୍ରଥମେ ଭଟ୍ଟୀରେ ପଡିବାର ଥିଲା । ଶରଣ ମଧ୍ୟ ନେଇଥିଲେ । କାହାକୁ ଯଦି ସ୍□ାମୀ ମାଡ ମାରିଲେ ବା ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଦେଲେ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିଲା, ଘରେ ରହିପାରିଲେ ନାହିଁ, ଆଉ କେହି ତ ଏଠାକୁ ଆସି ମଧ୍ୟ ଚାଲିଗଲେ । ପାଠପଢି ପାରିଲେ ନାହିଁ ତେଣୁ ଯାଇ ଚାକିରୀ ଆଦି କଲେ ବା ବିବାହ ମଧ୍ୟ କଲେ । ଏହା ତ ଗୋଟିଏ ବାହାନା ଯେ ମାୟାର ତୋଫାନ କାରଣରୁ ପାଠପଢି ପାରୁନାହିଁ । ଏ କଥା ବୁଝି ପାରୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ, ସଂଗ ଦୋଷ କାରଣରୁ ହିଁ ମୋର ଏ ଅବସ୍ଥା ହେଲା ଏବଂ ମୋ ଭିତରେ ବିକାର ମଧ୍ୟ କଡା ରୂପରେ ଅଛି । ଏକଥା କାହିଁକି କହୁଛ ଯେ ମାୟାର ତୋଫାନ ଲାଗିଲା ତେଣୁ ଖସିପଡିଲି । ଏ ସବୁ କିଛି ନିଜ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ ।

ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସଦଗୁରୁଙ୍କର ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି ତା ଉପରେ ଚାଲିବା ଦରକାର । ଯଦି ଚାଲିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି ତେବେ କୌଣସି ଖରାପ ସଙ୍ଗ ରହିଛି ବା କାମ ବିକାରର ନିଶା ବା ଦେହ-ଅଭିମାନର ନିଶା ରହିଛି । ସବୁ ସେଣ୍ଟରର ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ, ଆମେ ବେହଦର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବିଶ୍□ର ରାଜତ୍□ ନେବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢୁଛୁ । ଯଦି ନିଶ୍ଚୟ ନ ଥାନ୍ତା ତେବେ ଏଠାରେ କାହିଁକି ବସିଥାନ୍ତେ । ଦୁନିଆରେ ତ ଆହୁରି ଅନେକ ଆଶ୍ରମ ଅଛି କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ କିଛି ପ୍ରାପ୍ତି ନାହିଁ । କୌଣସି ଲକ୍ଷ୍ୟ ବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନାହିଁ । ସେହିପରି ଛୋଟ ଛୋଟ ମଠ ପନ୍ଥ ଗୁଡିକ ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ବୃକ୍ଷର ଶାଖା ପ୍ରଶାଖା ଅଟେ । ବୃକ୍ଷ ତ ନିଶ୍ଚିତ ବଢିବ । ଏହିଠାରେ ତ ସବୁ ଧର୍ମର ସମ୍ପର୍କ ରହିଛି । ମିଠା ଦୈବୀ ବୃକ୍ଷର ଯିଏ ହୋଇଥିବ ସେମାନେ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମରେ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେଠାରୁ ବାହାରି ଆସିବେ । ସବୁଠାରୁ ମିଠା କିଏ ହୋଇଥିବେ? ଯେଉଁମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗର ମହାରାଜା ମହାରାଣୀ ହୋଇଥିବେ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ, ଯିଏ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ଭଲ ଭାବରେ ପାଠ ପଢିଥିବେ, ସେହିମାନେ ହିଁ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ କୁଳରେ ଆସିବେ । ଏଭଳି ମଧ୍ୟ କେହି କେହି

ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି ମଧ୍ୟ ଅର୍ପଣମୟ ଜୀବନ ଯାପନ କରୁଛନ୍ତି । ବହୁତ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ଫରକ ରହିଛି ନା । କେହି କେହି ଯଦିଓ ଏଠାରେ ସମର୍ପିତ ଭାବରେ ରହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପାଠପଢାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ତେଣୁ ସେମାନେ ଅନ୍ୟ ସେବାରେ ଲାଗି ଯାଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଶେଷ ସମୟରେ ଅର୍ଥାତ୍ ତ୍ରେତା ଯୁଗର ଶେଷରେ ଅଳ୍ପ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ରାଜପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ । ଏଭଳି ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଇଥାଏ ଯେ, ଗୃହସ୍ଥୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସେଣ୍ଟରରେ ରହୁଥିବା ଭାଇ-ଭଉଣୀମାନଙ୍କ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ପଢିବା ଏବଂ ପଢାଇବାରେ ଅଧିକ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ତ ଗୃହସ୍ଥି ନୁହଁନ୍ତି । କନ୍ୟା ବା କୁମାରମାନଙ୍କୁ ଗୃହସ୍ଥି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଆଉ ଯେଉଁମାନେ ବାନପ୍ରସ୍ଥୀ ସେମାନେ ୬୦ ବର୍ଷ ପରେ ନିଜର ସବୁ କିଛି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଇ ନିଜେ କୌଣସି ସାଧୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀଙ୍କ ସଂଗରେ ଯାଇ ରହିଥା’ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆଜିକାଲି ସମସ୍ତେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବା କାରଣରୁ ମରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟବସାୟ ଆଦିକୁ ଛାଡୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଆଗରୁ ୬୦ ବର୍ଷରେ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ନେଇ ଚାଲିଯାଉଥିଲେ । ବନାରସରେ ଯାଇ ରହୁଥିଲେ । ଏକଥା ତ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ, ଏଠାରୁ କେହି ପରମଧାମକୁ ଫେରିଯାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ସଦ୍‌ଗତି ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ବାବା ହିଁ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ତଥାପି ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ପଦ ପାଇପାରନ୍ତି ନାହିଁ । କେହି କେହି ତ ମୁକ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ଚାଲିଯା’ନ୍ତି । ଏବେ ତ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି, ତେବେ ଯିଏ ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିପାରିବ । ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ କୁମାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଭଲ ସୁଯୋଗ ରହିଛି । ଯେଉଁମାନେ ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ସବୁ ସନ୍ତାନ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ନେବାର ହକଦାର ଅଟନ୍ତି । ଲୌକିକ ଦୁନିଆରେ ତ ଝିଅମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳି ନ ଥାଏ । ପୁଅମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଲାଳସା ଥାଏ । ଯଦିଓ କେହି କେହି ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଭାବିଥା’ନ୍ତି ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ତ ମିଳିବ କିନ୍ତୁ ଲୌକିକ ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ନେବାର ଅଛି, ତାକୁ କାହିଁକି ଛାଡିବେ, ତେଣୁ ଦୁଇଟିଯାକ ପାଠ ପଢିଥା’ନ୍ତି । ଏହିଭଳି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ପିଲା ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ଏକଥା ତ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ଯିଏ ଭଲ ପାଠ ପଢିଥା’ନ୍ତି ସେମାନେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇଥାନ୍ତି । ପ୍ରଜାରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସାହୁକାର ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି । ସେଣ୍ଟରରେ ରହିଲାବାଲାଙ୍କୁ ତ ଭିତରେ ହିଁ ରହିବାକୁ ପଡିଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜ ପରିବାରରେ ଆସିଥା’ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଦାସଦାସୀ ହୋଇଯା’ନ୍ତି । ପୁଣି ସେମାନଙ୍କୁ ତ୍ରେତା ଯୁଗ ଶେଷରେ ତିନି, ଚାରି ବା ପାଞ୍ଚ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ରାଜ ପଦ ମିଳିଥାଏ । ଏମାନଙ୍କଠାରୁ ତ ସେହି ସାହୁକାର ପଦ ଭଲ, ଯାହାଙ୍କର ସାହୁକାରୀ ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାୟମ ରହିଥାଏ । ତେଣୁ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି ସାହୁକାରୀ ପଦ କାହିଁକି ନ ନେବ । ତେବେ ରାଜପଦ ପାଇବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥା’ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଯଦି ଖସି ପଡୁଛନ୍ତି ତେବେ ପ୍ରଜାରେ ମଧ୍ୟ ଭଲ ପଦ ପାଇବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଉଚିତ୍ । ତାହା ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ପଦ ହେଲା ନା । ଯେଉଁମାନେ ଏଠାରେ ରହୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଠାରୁ ବାହାରେ ରହୁଥିବା ଭାଇ-ଭଉଣୀ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବେ । ତେବେ ସବୁକିଛି ନିଜର ପୁରୁଷାର୍ଥ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ପୁରୁଷାର୍ଥ କେବେ ବ୍ୟର୍ଥ ଯିବ ନାହିଁ । ପ୍ରଜାରେ ମଧ୍ୟ ଯିଏ ବଡରୁ ବଡ ସାହୁକାର ହେବେ ସିଏ ମଧ୍ୟ ଲୁଚି ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ, ବାହାରର ଭାଇ-ଭଉଣୀମାନଙ୍କୁ କିଛି କମ୍ ପଦ ମିଳିବ । ତେବେ ଶେଷ ସମୟରେ ରାଜ ପଦ ପାଇବା ଭଲ ନା ପ୍ରଜାରେ ଆରମ୍ଭରୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବା ଭଲ? ଯେଉଁମାନେ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଏତେ ମାୟାର ତୋଫାନ ଆସି ନ ଥାଏ । ଯେଉଁମାନେ ଏଠାରେ ସମର୍ପିତ ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ତୋଫାନ ବହୁତ ଆସିଥାଏ । ସାହାସ ରଖନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କର ଶରଣରେ ଅଛୁ କିନ୍ତୁ ସଂଗ ଦୋଷରେ ଆସି ପାଠ ପଢି ନ ଥାନ୍ତି । ଶେଷ ସମୟରେ ସବୁକିଛି ଜଣାପଡିଯିବ । ସାକ୍ଷାତକାର ହେବ, କିଏ କେଉଁ ପଦ ପାଇବ । କ୍ରମାନୁସାରେ ପାଠ ପଢୁଛନ୍ତି ନା । କେହି କେହି ତ ସେଣ୍ଟରକୁ ନିଜେ ନିଜେ ଚଳାଇଥା’ନ୍ତି । ଆଉ କେଉଁଠି ତ ଯିଏ ସେଣ୍ଟର ଚଳାଉଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ଠାରୁ ପଢିଲାବାଲା ଅଧିକ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥା’ନ୍ତି । ତେବେ ସବୁକିଛି ପୁରୁଷାର୍ଥ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ମାୟାର ତୋଫାନ ଆସୁଛି । ନା । ନିଜର ଚାଲିଚଳନ ଠିକ ନାହିଁ । ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁନାହାଁନ୍ତି । ଲୌକିକରେ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ହୋଇଥାଏ । ପିଲାମାନେ ଟିଚର ବା ମା ବାପାଙ୍କର ମତରେ ଚାଲି ନ ଥା’ନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ତ ଏଭଳି ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ ଯାହାଙ୍କର କେହି ପିତା ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି । ସେଠାରେ ତ ବହୁତ ବାହାରକୁ ଯିବାକୁ ପଡିଥାଏ । କେହି କେହି ପିଲା ସଂଗ ଦୋଷରେ ଆସି ଫେଲ୍ ହୋଇଯା’ନ୍ତି । ତେବେ ଏଭଳି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯେ, ମାୟାର ତୋଫାନ ଆସୁଛି । ଏହା ତ ନିଜର ମୂର୍ଖତା ଅଟେ । ବାବାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ଚାଲୁନାହାଁନ୍ତି । ଏହିଭଳି ଚାଲିଚଳନ ଦ୍□ାରା ଅନେକ ପିଲା ଫେଲ୍ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି । ବହୁତଙ୍କ ଭିତରେ ଲୋଭ ରହିଥାଏ, କାହା ଭିତରେ କ୍ରୋଧ, କାହା ଭିତରେ ଚୋରି କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ, ଶେଷରେ ତ ସବୁକିଛି ଜଣାପଡିଯିବ । ଅମୁକ ନିଜର ଏହିଭଳି ଚଳଣି ପାଇଁ ଛାଡି ଚାଲିଗଲେ । ତେବେ ବୁଝିବାକୁ ହୁଏ ଯେ ସେମାନେ ଶୁଦ୍ର କୁଳର ହୋଇଗଲେ । ତାଙ୍କୁ ପୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେମାନେ ପୁଣି ଯାଇ ଶୁଦ୍ର ହୋଇଗଲେ । ପାଠପଢା ଛାଡିଦେଲେ । ଯଦି ଟିକିଏ ବି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିଥିବେ ତେବେ ପ୍ରଜାରେ ତ ଆସିଯିବେ । ଏହା ବହୁତ ବଡ ବୃକ୍ଷ (ପରିବାର) ଅଟେ । କେଉଁଠୁ କେଉଁଠୁ ବାହାରି ଆସିବେ । ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଯେଉଁ ଆତ୍ମାମାନେ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ବାହାରି ଆସିବେ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବେ । ଯେତେବେଳେ ବହୁତ ଆସିବେ ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବେ । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ ମୁକ୍ତିର ବର୍ସା ତ ନେଇପାରିବେ ନା । ଏଠାକୁ ତ କେହି ବି ଆସିପାରିବେ । ଯାହାକୁ ନିଜ କୁଳରେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାର ଥିବ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଆସି ଲକ୍ଷ୍ୟ ନେଇଯିବେ । ବାବା ତ ତୁମକୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଇଥିଲେ ଯେ, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଆସି ଲକ୍ଷ୍ୟ ନେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ, କେବଳ ଏହିଠାରେ ରହିଲେ ହିଁ ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ରହିପାରିବେ ।

କୌଣସି ବି ଧର୍ମବାଲା ଲକ୍ଷ୍ୟ ନେଇପାରିବେ । ଏଠାରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ମିଳୁଛି, ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର, ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ସ୍ମରଣ କର, ତେବେ ନିଜ ଧର୍ମରେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବ । ସେମାନଙ୍କୁ ଜୀବନମୁକ୍ତି ତ ମିଳିବ ନାହିଁ, ନା ସେମାନେ ସ୍□ର୍ଗକୁ ଆସିବେ । ତେଣୁ ତାଙ୍କର ଏଠାରେ ମନ ଲାଗିବ ନାହିଁ, ସେହିମାନଙ୍କର ଏଠାରେ ସଚ୍ଚା ସଚ୍ଚା ମନ ଲାଗିଯାଏ ଯେଉଁମାନେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଅଟନ୍ତି । ଶେଷ ବେଳକୁ ଯେମିତି ସବୁଆତ୍ମା ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ତ ଜାଣିଯାଆନ୍ତୁ । ବହୁତ ସେଣ୍ଟରମାନଙ୍କରେ ଏଭଳି ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କର ପାଠପଢା ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ନାହିଁ । ତେବେ ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଯେ, ସେମାନେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି ନିଶ୍ଚୟ ଥିବ ତେବେ ଏକଥା କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ, ମୋତେ ଫୁରସତ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ ତେଣୁ କହୁଛନ୍ତି ଫୁରସତ ନାହିଁ, କାମ ଅଛି । ଯଦି ଭାଗ୍ୟରେ ଥିବ ତେବେ ଦିନରାତି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାରେ ଲାଗିପଡିବେ । କେହି କେହି ଚାଲୁ ଚାଲୁ ସଂଗ ଦୋଷରେ ଆସି ମଧ୍ୟ ଖରାପ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ତାକୁ ଗ୍ରହଦୋଷ ମଧ୍ୟ କୁହାଯିବ । ବୃହସ୍ପତିଙ୍କର ଦଶା ବଦଳିଯାଇ ମଙ୍ଗଳ ଦଶା ହୋଇଯାଏ । ଆଗକୁ ଗଲେ ହୁଏତ ଦଶା ବଦଳିଯିବ । କାହା କାହା ପାଇଁ ତ ବାବା କହନ୍ତି ରାହୁ ଦଶା ପଡିଯାଇଛି । ଭଗବାନଙ୍କ କଥାକୁ ବି ମାନୁନାହାଁନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଏକଥା ବ୍ରହ୍ମା କହୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ଜଣାନାହିଁ ଯେ, ଏଠାରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କିଏ ଦେଉଛନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଥିବା କାରଣରୁ ସାକାର ବ୍ରହ୍ମା କହୁଛନ୍ତି ବୋଲି ଭାବି ନେଇଥା'ନ୍ତି । ଯଦି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଥିବ ତେବେ ଭାବିବେ ଯେ, ଶିବବାବା ଯାହା ବି କହୁଛନ୍ତି ତାକୁ ମୋତେ କରିବାକୁ ହେବ । ଭଲମନ୍ଦ ପାଇଁ ଶିବବାବା ଦାୟୀ ହେବେ । ତେବେ ଶିବବାବାଙ୍କର ମତ ଅନୁସାରେ ତ ଚାଲିବା ଦରକାର ନା । କିନ୍ତୁ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିବା କାରଣରୁ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଇଥା'ନ୍ତି, ତେଣୁ ଶିବବାବା ଦାୟୀ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ତ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ରଖିବା ଦରକାର କିନ୍ତୁ ଜାଣିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ, କିଏ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ବାବା ତ ଆଉ କିଛି ଆଦେଶ ଦେଉନାହାଁନ୍ତି କେବଳ କହୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ତୁମକୁ ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛି - ପ୍ରଥମେ ତ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ମୁଁ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛି ତାକୁ ଧାରଣ କର ଏବଂ କରାଅ । ବାସ୍ ଏହି ଧନ୍ଦା କର । ରାଜାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଯେଉଁମାନେ ଥାଆନ୍ତି, ସେମାନେ ଏହିଭଳି କହିଥା'ନ୍ତି - ଯୋ ହୁକୁମ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଯାହା ଆଦେଶ । ତେବେ ତାହା ତ ରାଜ୍ୟ ଚଳାଉଥିବା ରାଜାମାନେ ଆଦେଶ ଦେଉଥିଲେ । ଏହା ତ ଶିବବାବାଙ୍କର ଆଦେଶ ଅଟେ । ତେଣୁ ବାରମ୍ବାର କହିବା ଦରକାର ଯୋ ହୁକୁମ ଶିବବାବା । ତେବେ ତୁମକୁ ଖୁସି ମଧ୍ୟ ଲାଗିବ । ଭାବିବ ଶିବବାବା ହୁକୁମ ଦେଉଛନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ଦ୍□ାରା ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ମଧ୍ୟ ଖୋଲିଯିବ । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମର ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଯିବା ଦରକାର । ଯାହାଦ୍□ାରା ବେଡା ପାରି ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ଏହା ହିଁ କଷ୍ଟକର । କାରଣ ବାରମ୍ବାର ଭୁଲି ଯାଇଥାଆନ୍ତି । ଏଭଳି କହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯେ ମାୟା ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ଆମେ ଭୁଲି ଯାଉଛୁ, ସେଥିପାଇଁ ଓଲଟା କାମ ହୋଇଯାଉଛି ।

ଏଭଳି ବହୁତ କନ୍ୟାମାନେ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ଭଲ ଦେଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଯୋଗ ନାହିଁ ଯାହାଦ୍□ାରା ହିଁ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଏଭଳି ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କର ଯୋଗ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ନାହିଁ । ଚାଲିଚଳନରୁ ଜଣାପଡି ଯାଇଥାଏ - ଯୋଗରେ ରହୁନାହାଁନ୍ତି ପାପ ରହିଯିବା କାରଣରୁ ଭୋଗିବାକୁ ପଡୁଛି । ଏଥିରେ ମାୟାର ତୋଫାନର ତ କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ବୁଝିଯାଅ ଯେ, ଏହା ମୋର ଭୁଲ୍, ମୁଁ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁନାହିଁ । ଏଠାକୁ ତୁମେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖିବା ପାଇଁ ଆସିଛ । ଏଠାରେ ପ୍ରଜାଯୋଗ ଶିଖାଯାଉନାହିଁ । ମାତା-ପିତା ତ ଅଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କର ତେବେ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିବ । ଏମାନେ ସେଠାରେ ଯାଇ ଶ୍ରୀଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ମାତା-ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ବାଲା ମଦର ଫାଦରଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ ସେମାନେ ତ ଫାଦରଙ୍କୁ ହିଁ ମାନିଥାନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ଦୁଇଜଣ ଅଛନ୍ତି । ଗଡ୍, ଈଶ୍□ର ଯିଏକି ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି । ମଦରଙ୍କର ଗୁପ୍ତ ରହସ୍ୟ ରହିଛି । ମା-ବାପା ପାଠ ପଢାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି ଏବଂ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏଭଳି କର ନାହିଁ, ଏଭଳି କର । ଶିକ୍ଷକ ଯଦି କୌଣସି ଦଣ୍ଡ ଦେବେ ତେବେ ସ୍କୁଲ ଭିତରେ ହିଁ ଦେବେ ନା । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ପିଲା କହିବ ମୋର ଇଜ୍ଜତ ନେଉଛ । ଲୌକିକ ପିତା ଯଦି ୫-୬ ଜଣ ପିଲାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଚାପୁଡା ମାରିବେ ତେବେ ପିଲା କ'ଣ ଏପରି କହିବ ଯେ, ମୋତେ ୫-୬ ଜଣଙ୍କ ଆଗରେ କାହିଁକି ମାରିଲ । ନା । ଏଠାରେ ତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଉଛି ଯଦି ଚାଲିପାରୁନାହଁ ତେବେ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି ପୁରୁଷାର୍ଥ କର । ଯଦି ଏଇଠି ରହି ଅପସେବା କରିବ ତେବେ ଯାହାବି ଅଳ୍ପ ବହୁତ ଜମା ଥିବ ତାହା ମଧ୍ୟ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ଯଦି ନ ପଢିବାର ଅଛି ତେବେ ଛାଡିଦିଅ । ବାସ୍ ମୁଁ ଚାଲିପାରୁ ନାହିଁ । ନିନ୍ଦା କରିବା କ'ଣ ଦରକାର । ଅନେକ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି । କେହି କେହି ପଢିବେ କେହି ମଧ୍ୟ ପାଠପଢା ଛାଡିଦେବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ନିଜର ପାଠପଢାରେ ମସ୍ତ ରହିବା ଦରକାର ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପରସ୍ପରଠାରୁ ସେବା ନିଅ ନାହିଁ । କୌଣସି ଅହଂକାର ମଧ୍ୟ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଅନ୍ୟଠାରୁ ସେବା ନେବା ଏହା ମଧ୍ୟ ଦେହ ଅହଂକାର ଅଟେ । ବାବାଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡିବ ନା, ନଚେତ୍ ଯେତେବେଳେ ଟ୍ରିବୁନାଲ୍ (ବିଚାରାଳୟ) ବସିବ ସେତେବେଳେ କହିବେ - ମୋତେ କ'ଣ ଏସବୁ ନିୟମକାନୁନ ବିଷୟରେ ଜଣା ଥିଲା! ସେଥିପାଇଁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଶେଷରେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଇ ଦଣ୍ଡ ଦେବେ । ପ୍ରମାଣ ବିନା କ'ଣ ଦଣ୍ଡ ମିଳିପାରିବ । ଆଚ୍ଛା, ବାବା ତ କଳ୍ପ ପୂର୍ବ ଭଳି ବହୁତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଭାଗ୍ୟକୁ ଦେଖାଯାଇଥାଏ । କେହି ତ ସେବା କରି ନିଜର ଜୀବନକୁ ହୀରା ଭଳି ଗଢୁଛନ୍ତି, ଆଉ କେହି ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ନିଜର ଭାଗ୍ୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣଛେଦ ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ପିତା-ଶିକ୍ଷକ-ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଯାହା ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି ତାହା ଉପରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ମାୟାକୁ ଦୋଷ ନ ଦେଇ ନିଜର ଅବଗୁଣକୁ ଯାଞ୍ଚ କରି ସେଗୁଡିକୁ ବାହାର କରିଦେବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଅହଂକାରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ନିଜର ପାଠପଢାରେ ମସ୍ତ ରହିବାକୁ ହେବ । କେବେ ବି କାହାଠାରୁ ସେବା ନେବାର ନାହିଁ । ସଂଗ ଦୋଷଠାରୁ ବହୁତ ବହୁତ ଦୂରେଇ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ**:-** ସଂକଳ୍ପର ଇଙ୍ଗିତ ଦ୍□ାରା ସାରା କାରବାର ଚଲାଉଥିବା ସର୍ବଦା ଲାଇଟ୍ର ମୁକୁଟଧାରୀ ହୁଅ ।

ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ସର୍ବଦା ହାଲୁକା ସ୍ଥିତିରେ ରହିଥାଆନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ସଂକଳ୍ପ ବା ସମୟ କେବେ ବି ବ୍ୟର୍ଥରେ ଯାଇ ନ ଥାଏ । କେବଳ ସେହି ସଂକଳ୍ପ ଉଠିଥାଏ ଯାହା ହେବାର ଥିବ । ଯେପରି କଥାରେ କହିବା ଦ୍□ାରା ନିଜର ଭାବକୁ ବା କଥାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଥାଆନ୍ତି ସେହିପରି ସଂକଳ୍ପ ଦ୍□ାରା ସାରା କାରବାର ଚାଲିଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ତୁମେମାନେ ଏହିଭଳି ବିଧିକୁ ଆପଣାଇ ନେବ ସେତେବେଳେ ଏହି ସାକାର ବତନ ସୂକ୍ଷ୍ମବତନ ପାଲଟିଯିବ । ଏଥିପାଇଁ ନିରବତାର ବା ଶାନ୍ତିର ଶକ୍ତିକୁ ଜମା କର ଏବଂ ଆଲୋକର ମୁକୁଟଧାରୀ ହୋଇ ରୁହ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଯଦି ଏହି ଦୁଃଖଧାମଠାରୁ ନିଜକୁ ଦୂରେଇ ରଖିବ, ତେବେ କେବେ ବି ଦୁଃଖର ଢେଉ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ନିଶ୍ଚୟର ମୂଳଦୁଆକୁ ମଜବୁତ କରି ସର୍ବଦା ନିର୍ଭୟ ଏବଂ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରୁହ ।

ଯେପରି କାରରେ ବ୍ୟାଟେରୀ ଯେତେବେଳେ ଟିକିଏ ଢିଲା ହୋଇଯାଏ ବା ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଯାଏ ବା ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଥାଏ ସେତେବେଳେ କାର ଆପେ ଆପେ ଷ୍ଟାର୍ଟ୍ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଟିକିଏ ଧକ୍କା ଦେବାକୁ ପଡିଥାଏ । ସେହିପରି ଯେଉଁ ଆତ୍ମା ଉପରେ ତୁମର ବିଶ୍□ାସ ରହିଛି ଏବଂ ଭାବୁଛ ଏହାଙ୍କଠାରୁ ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ ମିଳିପାରିବ, ତାଙ୍କଠାରୁ କିଛିଟା ସହଯୋଗ ନେଇ ଆଗକୁ ବଢିଯିବା ଉଚିତ୍ । ଦୁର୍ବଳତାର କଥାଗୁଡିକୁ ଯଦି ଅଧିକ ନ ଭାବିବ ତେବେ ଖୁସିରେ ଆଗକୁ ବଢି ଯାଇପାରିବ ।